TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2008. gada 17. aprīlī *

Apvienotās lietas C-373/06 P, C-379/06 P un C-382/06 P

par apelācijas sūdzībām atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2006. gada 5. septembrī iesniedza

Thomas Flaherty (C-373/06 P), ar dzīvesvietu Meinsterē [*Mainster*] (Īrija),

Larry Murphy (C-379/06 P), ar dzīvesvietu Brendihilā [*Brandyhill*] (Īrija),

Ocean Trawlers Ltd (C-382/06 P), Kilibega [*Killybegs*] (Īrija),

ko pārstāv D. Berijs [*D. Barry*], *solicitor*, un E. Kolinzs [*A. Collins*], *SC*, (C-373/06 P, C-379/06 P un C-382/06 P), kā arī iepriekš minētie pārstāvji un P. Galahers [*P. Gallagher*], *SC*, (C-379/06 P),

apelācijas sūdzību iesniedzēji,

* Tiesvedības valoda — angļu.

pārējie lietas dalībnieki —

Īrija,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv B. Dohertijs [*B. Doherty*] un M. van Hēzika [*M. van Heezik*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ticano [*A. Tizzano*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents), M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un E. Levits,

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2007. gada 20. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2007. gada 11. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savām apelācijas sūdzībām Flahertijs [*Flaherty*] un Mērfijs [*Murphy*], kā arī sabiedrība *Ocean Trawlers Ltd* lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2006. gada 13. jūnija spriedumu apvienotajās lietās no T-218/03 līdz T-240/03 *Boyle* u.c./Komisija (Krājums, II-1699. lpp.; turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tiesa, pirmkārt, noraidīja kā nepieņemamus viņu prasījumus, ar kuriem lūdza atcelt Komisijas 2003. gada 4. aprīļa Lēmumu 2003/245/EK attiecībā uz Komisijas saņemtajiem lūgumiem par daudzgadu vadības programmas *MAGP IV* mērķu palielināšanu, lai uzlabotu drošību, kuģošanu jūrā, higiēnu, produktu kvalitāti un darba apstākļus uz kuģiem, kuru kopējais garums ir lielāks par 12 metriem (OV L 90, 48. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"), un, otrkārt, piesprieda viņiem segt savus tiesāšanās izdevumus pašiem.

2 Ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 5. marta rīkojumu lietas C-373/06 P, C-379/06 P un C-382/06 P tika apvienotas mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai.

Atbilstošās tiesību normas

3 1997. gada 26. jūnijā Eiropas Savienības Padome pieņēma Lēmumu 97/413/EK par mērķiem un detalizētiem noteikumiem Kopienas zivsaimniecības sektora restrukturizācijai laikposmā no 1997. gada 1. janvāra līdz 2001. gada 31. decembrim, lai sasniegtu noturīgu līdzsvaru starp resursiem un to izmantošanu (OV L 175, 27. lpp.).

4 Saskaņā ar minētā lēmuma 4. panta 2. punktu:

"Dalībvalstīm paredzētajās daudzgadu vadības programmās ražošanas jaudas pieaugums, kas izriet vienīgi no uzlabojumiem jautājumā par drošību, katrā atsevišķā gadījumā pamato flotes segmenta mērķu pieaugumu šajā pašā līmenī, ja tas neizraisa attiecīgo kuģu zvejas intensitātes pieaugumu."

5 Komisijas 1997. gada 16. decembra Lēmuma 98/125/EK par Īrijas zvejas flotes daudzgadu vadības programmas apstiprināšanu laikposmam no 1997. gada 1. janvāra līdz 2001. gada 31. decembrim (OV 1998, L 39, 41. lpp.; turpmāk tekstā — "*MAGP IV*") pielikuma 3.3. punkta pirmā daļa ir formulēta šādi:

"Dalībvalstis var jebkurā brīdī iesniegt Komisijai programmu par drošības uzlabojumiem. Saskaņā ar Lēmuma 97/413/EK 3. un 4. pantu Komisija izlemj, vai tādā programmā paredzētais ražošanas jaudas palielinājums pamato *MAGP IV* mērķu atbilstīgo pieaugumu."

Prāvas priekšvēsture

6 Pārsūdzētā sprieduma pamatā esošās prāvas priekšvēsturi, kas izklāstīta minētajā spriedumā, var rezumēt šādi.

7 Laikposmā no 1999. gada līdz 2001. gadam Īrijas Kuģniecības un dabas resursu departaments (turpmāk tekstā — "Departaments") un Komisija veica saraksti par Lēmuma 97/413 4. panta 2. punktu.

8 Šajā laikposmā katrs no 23 prasītājiem pirmajā instancē, pamatojoties uz Lēmuma 97/413 4. panta 2. punktu un Lēmuma 98/125 pielikuma 3.3. punktu, lūdza Kuģniecības departamentam palielināt ražošanas jaudu sakarā ar uzlabojumiem, kas veikti drošības jautājumā.

9 Ar 2001. gada 14. decembra vēstuli Departaments, pamatojoties uz Lēmuma 97/413 4. panta 2. punktu, lūdza Komisijai palielināt par 1304 bruto tonnām polivalento un par 5335 bruto tonnām pelagiālo Īrijas flotes segmentu. Šī vēstule papildināja iepriekšējo Departamenta lūgumu par diviem kuģiem, kas Komisijai tika nosūtīts kā "pilotprojekts".

10 Minētajā Departamenta vēstulē norādīts, ka tā tapusi, pamatojoties uz 38 kuģu īpašnieku lūgumiem, kuri uz sev piederošajiem kuģiem bija veikuši izmaiņas vai bija tos nomainījuši vai kuri vēlējās to darīt. Tai bija pievienots detalizēts dokuments par šiem 38 kuģiem. No minētajai vēstulei pievienotās tabulas izriet, ka starp šiem īpašniekiem bija 18 pirmajā instancē.

11 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ir izteikta šādi:

"*Pirmais pants*

Lūgumu pieņemamība

Lūgumi par *MAGP IV* mērķu palielināšanu jautājumā par tonnāžu tiek uzskatīti par pieņemamiem ar šādiem nosacījumiem:

1) lūgumi, kurus dalībvalsts ir par katru gadījumu atsevišķi nosūtījusi līdz 2001. gada 31. decembrim;

2) kuģim ir jābūt pareizi reģistrētam Kopienu zvejas flotes reģistrā;

3) attiecīgā kuģa kopējam garumam ir jābūt lielākam vai vismaz vienādam ar 15 metriem;

4) tonnāžas palielināšanai jārodas modernizācijas darbu rezultātā uz galvenā klāja, kas veikti vai ir veicami uz jau esoša reģistrēta zvejas kuģa, kurš darbu sākšanas brīdī ir vismaz piecus gadus vecs. Ja kuģis ir pazudis jūrā, tonnāžas palielināšanai jārodas sakarā ar nomaiņas zvejas kuģa lielāku tilpumu zem galvenā klāja salīdzinājumā ar jūrā pazudušo zvejas kuģi;

5) tonnāžas palielināšana ir pamatota ar uzlabojumiem attiecībā uz drošību, kuģošanu jūrā, higiēnu, produktu kvalitāti un darba apstākļiem;

6) tā kuģa, kuram ir izdarītas izmaiņas, vai nomaiņas kuģa tilpums zem galvenā klāja nevar tikt palielināts.

Lūgumi par *MAGP IV* mērķu palielināšanu jautājumā par jaudu nav pieņemami.

2. pants

Lūgumi, kas ir tikuši pieņemti saskaņā ar 1. pantā noteiktajiem kritērijiem, ir iekļauti I pielikumā.

Lūgumi, kas ir tikuši noraidīti saskaņā ar 1. pantā noteiktajiem kritērijiem, ir iekļauti II pielikumā.

3. pants

Šī lēmuma adresāti ir Beļģijas Karaliste, Īrija, Nīderlandes Karaliste, Zviedrijas Karaliste un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste."

12 Apstrīdētā lēmuma II pielikumā ietvertajā "noraidīto lūgumu" sarakstā bija iekļauti visi apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgumi attiecībā uz jauniem kuģiem, lai aizvietotu attiecīgi *MFV Westward Isle* (Flahertijs), *MFV Menhaden* (Mērfijs) un *MFV Golden Rose* (*Ocean Trawlers Ltd*), no kuriem neviens nebija pazudis jūrā.

Process Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

13 Pirmās instances tiesā 23 prasītāji lūdza atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā noraidīti lūgumi par viņu kuģu ražošanas jaudas palielināšanu. Visi šie lūgumi attiecās uz jaunu kuģu būvi, lai nomainītu eksistējošus kuģus, kuri nebija pazuduši jūrā. Pamatojot savus prasījumus, šie prasītāji norādīja uz Komisijas pilnvaru neesamību, pienākuma norādīt šī lēmuma pamatojumu pārkāpumu un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

14 Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā izvērtēja, pirmkārt, iebildi par nepieņemamību, ko Komisija izvirzīja ar mērķi, lai tiktu atzīts, ka minētie prasītāji ar apstrīdēto lēmumu nav tikuši skarti tieši un individuāli EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē. Tiesa noraidīja šo iebildi, būtībā argumentējot ar to, ka, pirmkārt, šis lēmums ir uzskatāms par individuālu lēmumu kopumu, kurā katrs no tiem ietekmē šī lēmuma pielikumā norādīto kuģu īpašnieku, tostarp prasītāju, tiesisko stāvokli, kuri attiecībā pret jebkuru citu personu bija raksturoti un individuāli izcelti analogi adresātam, un, otrkārt, ka minētajam lēmumam bija tieša ietekme uz prasītāju tiesisko stāvokli, nepiešķirot šī lēmuma adresātiem nekādu rīcības brīvību attiecībā uz viņu pienākumu to izpildīt.

15 Tomēr Pirmās instances tiesa noraidīja kā nepieņemamas prasības četriem no prasītājiem pirmajā instancē, un trīs no šiem prasītājiem ir iesnieguši izskatāmās apelācijas sūdzības. Šajā sakarā tiesa pārsūdzētā lēmuma 61. un 62. punktā nosprieda šādi:

"61. Tomēr, ņemot vērā Īrijas atbildes uz jautājumiem, kas tika uzdoti procesa organizatorisko pasākumu ietvaros, Pirmās instances tiesa pēc pašas iniciatīvas uzdeva jautājumu par to, vai šajā gadījumā četriem no prasītājiem bija interese celt prasību [..]. Runa ir par Tomasu Flahertiju [*Thomas Faherty*] (T-224/03), *Ocean Trawlers Ltd* (T-226/03), Lariju Mērfiju [*Larry Murphy*] (T-236/03) un *O'Neill Fishing Co. Ltd* (T-239/03).

62. No šīm atbildēm izriet, ka šo četru prasītāju celtās prasības bija balstītas uz viņu tā laika nodomu būvēt kuģus un piešķirt tiem apstrīdētā lēmuma II pielikumā pārņemtos nosaukumus. Tomēr izrādījās, ka šie prasītāji nebija sākuši kuģu būvēšanu, tā ka apstrīdētā lēmuma datumā tie patiesībā nebija attiecīgo kuģu īpašnieki. No tā izriet, ka minētajiem prasītājiem nebija intereses celt prasību. Jebkurā gadījumā tie nebija skarti individuāli ar apstrīdēto lēmumu tāpēc, ka attiecīgie kuģi bija fiktīvi."

16 Otrkārt, Pirmās instances tiesa izvērtēja strīda apjomu salīdzinājumā ar pārējo 19 prasītāju pirmajā instancē kuģiem šādi:

"105. Ir jāatzīst, ka Lēmuma 97/413 4. panta 2. punktā [..] nav noteiktas nekādas robežas attiecībā uz vecumu kuģim, kuram var tikt palielināta ražošanas jauda jautājumā par drošību. Šī noteikuma redakcija no pirmā acu uzmetiena pieļauj jebkādu ražošanas jaudas palielināšanu, kas izriet no uzlabojumiem

jautājumā par drošību, ja vien šo palielinājumu rezultātā netiek izraisīts zvejas intensitātes palielinājums. Ja Padome būtu gribējusi izslēgt jaunos kuģus, tā to būtu noteikti precizējusi [..].

[..]

108. Pretēji tam, kā to apgalvo Komisija, ar Lēmuma 97/413 4. panta 2. punktā paredzēto uzlabojumu jēdzienu tas nav jāsaprot kā uzlabojumi, kas ir sniegti kādam konkrētam kuģim, bet ir jāsaprot kā tāds, kas attiecas uz valsts floti. Šajā ziņā it īpaši ir jāatzīmē, ka Lēmuma 98/125 pielikuma 3.3. punktā ir atsauce uz valsts flotes "drošības uzlabojumu programmu" vispār.

109. Tāpat ir jāņem vērā Lēmuma 97/413 mērķi. Šī lēmuma nolūks ir saglabāt zivju krājumus Kopienu ūdeņos. Tomēr Padome ir ņēmusi vērā "vajadzību nodrošināt iespējami augstākus drošības standartus Kopienu zvejas flotes ietvaros" (divpadsmitais apsvērums). Tādējādi tā minētajā lēmumā iekļāva 3. pantu (kas attiecas uz kuģiem, kuru kopējais garums ir vismaz divpadsmit metri, neskaitot tralerus) un 4. panta 2. punktu.

110. Pretēji tam, kā Komisija to ļauj noprast, nodrošinot iepriekš minēto Lēmuma 97/413 mērķi, nav jāizslēdz jauni kuģi no režīma, kas ir noteikts ar šī lēmuma 4. panta 2. punktu. Šajā ziņā Pirmās instances tiesa uzsver, ka šis pēdējais minētais noteikums atbilst šim mērķim, jo tas aizliedz jebkādu zvejas intensitātes palielināšanu. Komisija, kas atsaucas uz ļoti ievērojamiem

apjoma palielinājumiem, kuri nav pamatoti ar drošības apsvērumiem, varēja pārbaudīt kuģus katrā atsevišķā gadījumā, lai konstatētu, vai ir bijusi zvejas intensitātes palielināšanās. Tā pati norādīja, ka ar šādu palielināšanās aizliegumu ir paredzēts izpildīt galveno Lēmuma 97/413 mērķi — samazināt Kopienu nozvejas daudzumu [..].

[..]

134. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāsecina, ka Komisija, [apstrīdētajā] lēmumā pieņemot kritērijus, kādi nebija paredzēti šajā gadījumā piemērojamajā tiesiskajā regulējumā, ir pārkāpusi savas pilnvaras. Tāpēc pirmais pamats ir jāpieņem un [apstrīdētais] lēmums ir jāatceļ; pārējie pamati nav jāizvērtē."

Apelācijas sūdzības

17 Apelācijas sūdzības iesniedzēji savās apelācijas sūdzībās apgalvo, ka Pirmās instances tiesa pieļāva tiesību kļūdu vērtējumā par to prasību pieņemamību. Tie lūdz Tiesai atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā noraidītas to prasības un tiem piespriests segt viņu tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē. Tāpat tie lūdz Tiesu atcelt apstrīdēto lēmumu, kā arī piespriest Komisijai atlīdzināt minētos tiesāšanās izdevumus un tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

18 Komisija lūdz noraidīt apelācijas sūdzības kā nepamatotas un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Lietas dalībnieku argumenti

19 Procesā Tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir nonākusi pie kļūdaina secinājuma, saskaņā ar kuru tie nebija pamatojuši intereses prasības celšanā un apstrīdētais lēmums tos individuāli neskāra tā iemesla dēļ, ka kuģi, kuriem tie lūdza [atļaut] ražošanas jaudu, izrādījās esam fiktīvi.

20 Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka viņu prasības ir jāizvērtē, ņemot vērā viņu intereses prasības celšanā, kas pastāv lūguma par ražošanas jaudas palielināšanu iesniegšanas dienā, nevis atkarībā no nākotnē paredzama un hipotētiska gadījuma. Tādēļ, novērtējot intereses prasības celšanā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā, Pirmās instances tiesa esot piemērojusi juridiski kļūdainu kritēriju.

21 Otrkārt, tie apgalvo, ka no Pirmās instances tiesai iesniegtajiem dokumentiem skaidri izrietot, ka gan viņu prasību iesniegšanas dienā tiesā, gan apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā — pieņemot, ka šo pēdējo minēto datumu var uzskatīt par atbilstošu datumu, — viņi faktiski bija kuģu, attiecībā uz kuriem Komisija bija saņēmusi un noraidījusi pieteikumus par ražošanas jaudas palielināšanu, īpašnieki. No tā izrietot, ka Pirmās instances tiesa, izvērtējot pirmajā instancē iesniegtos dokumentus, pieļāva būtisku kļūdu, kam saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jābūt par pamatu pārsūdzētā lēmuma atcelšanai.

22 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā konstatēja, ka visi lūgumi par ražošanas jaudas palielināšanu attiecas uz jauniem kuģiem, jo daudzi no tiem bija iesniegti saistībā ar kuģiem, kuru būve tiek plānota. Tas skaidri izrietot no lūgumiem, kas viņu vārdā iesniegti Komisijai. Turklāt Pirmās instances tiesa neesot pārbaudījusi, vai katrs kuģis, attiecībā uz kuru

tika iesniegts lūgums, bija uzbūvēts apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā vai dienā, kad tika celta prasība par tiesību akta atcelšanu, ņemot vērā, ka šim apstāklim neesot nozīmes. Turklāt tie apgalvo, ka, tā kā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka Komisijai bija jāpārbauda lūgumi par jaunu kuģu būvi, Pirmās instances tiesai būtu bijis jālemj par šiem lūgumiem saskaņā ar piemērojamiem tiesību aktiem. Līdz ar to secinājums, saskaņā ar kuru prasītāji nav individuāli skarti tādēļ, ka attiecīgie kuģi ir fiktīvi, neesot pamatots no tiesību viedokļa un esot pretrunā ar pašu pārsūdzētā sprieduma motivāciju.

23 Komisija norāda, ka prasību pieņemamību nevar noteikt, pamatojoties uz nākotnē paredzamu un hipotētisku notikumu. Tomēr Pirmās instances tiesa neesot norādījusi šādu notikumu. Gluži pretēji, tā esot ņēmusi vērā neapstrīdētu faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nekad nebija uzbūvējuši apstrīdētā lēmuma II pielikumā norādītos kuģus. Komisija uzskata, ka līdz ar to nebija neviena elementa, kas ļauj noskaidrot šo kuģu īpašniekus.

Tiesas vērtējums

24 Jautājums par to, vai Pirmās instances tiesa pieļāva tiesību kļūdu, atzīstot par nepieņemamām prasības, ko apelācijas sūdzību iesniedzēji cēluši šajā tiesā, ir jāizvērtē, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas veikto vērtējumu par to interesēm prasības celšanā un vērtējumu par to, vai tie bija vai nebija skarti individuāli.

Par interesi prasības celšanā

25 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasītāja interesei celt prasību, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasības celšanas brīdī, pretējā gadījumā šāda prasība ir

nepieņemama. Šim strīda priekšmetam — tāpat kā interesei celt prasību — ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz; proti, prasības rezultātā lietas dalībniekam, kas cēla šo prasību, ir jāpanāk labvēlīgs iznākums (šajā sakarā skat. 1986. gada 24. jūnija spriedumu lietā 53/85 *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija, *Recueil*, 1965. lpp., 21. punkts, kā arī pēc analoģijas skat. 1995. gada 19. oktobra spriedumu lietā C-19/93 P *Rendo* u.c./Komisija, *Recueil*, I-3319. lpp., 13. punkts; 2000. gada 13. jūlija spriedumu lietā C-174/99 P Parlaments/*Richard*, *Recueil*, I-6189. lpp., 33. punkts, un 2007. gada 7. jūnija spriedumu lietā C-362/05 P *Wunenburger*/Komisija, Krājums, I-4333. lpp., 42. punkts).

26 No pārsūdzētā sprieduma 61. un 62. punkta, aplūkotiem kopsakarā ar minētā sprieduma 17. punktu, izriet, ka Pirmās instances tiesa, lai noteiktu prasītāju intereses prasības celšanā, kā izšķirošo elementu ņēma vērā apstrīdētā lēmuma II pielikumā norādīto kuģu īpašnieku statusu apstrīdētā lēmuma [pieņemšanas] dienā.

27 Pirmās instances tiesa arī pamatojās uz principu, ka 19 prasītājus, par kuriem tā netieši konstatēja, ka tie jau bija uzbūvējuši vai ka tie bija sākuši būvēt attiecīgos kuģus, apstrīdētā lēmuma dienā varēja uzskatīt par minēto kuģu īpašniekiem, un tādēļ tiem bija intereses panākt šī lēmuma atcelšanu, turpretim tas tā nebija attiecībā uz pārējiem prasītājiem. Saistībā ar šiem minētajiem prasītājiem Pirmās instances tiesa konstatēja, ka apstrīdētā lēmuma dienā tie vēl nebija uzsākuši šī lēmuma II pielikumā norādīto kuģu būvi, tādējādi tie nebija to īpašnieki. Pirmās instances tiesa no tā secināja, ka tādēļ tiem nebija intereses prasības celšanā.

28 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka šīs lietas attiecas uz apstiprināšanas procedūru. Katras dalībvalsts zvejas flotei tiek apstiprināta noteikta tonnāža, un ar Komisijas lēmumu var atļaut palielināt šo tonnāžu par konkrētiem apjomiem, ja tiek izpildīti atbilstoši kritēriji. Šie kritēriji tostarp paredz, ka tonnāžas palielināšanai jārodas modernizācijas darbu rezultātā, lai panāktu drošības uzlabošanu.

29 Tāpat ir jāatgādina, ka procesā Pirmās instances tiesā arī netika izvirzīts apgalvojums, ka šī procedūra prasa, lai pirms attiecīgās atļaujas saņemšanas darbi noteikti būtu veikti vai vismaz uzsākti. Kā tas arī izriet no pārsūdzētā sprieduma 61. punkta, aplūkota kopsakarā ar minētā sprieduma 17. punktu, šo jautājumu izvirzīja Pirmās instances tiesa pati pēc savas ierosmes.

30 Tomēr, izvērtējot minēto jautājumu, Pirmās instances tiesa nenorādīja nevienu piemērojamā Kopienu tiesiskā regulējuma normu, no kuras izriet šāda prasība.

31 Turklāt Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 100.–134. punktā nosprieda — un tas nav pārsūdzēts šo apelācijas sūdzību ietvaros —, ka uzlabojumi drošības jomā, kas pamato tonnāžas palielināšanu, var rasties aizvietojošā kuģa būves rezultātā.

32 Pastāvot šādiem apstākļiem, Pirmās instances tiesa neņēma vērā faktu, ka ikvienai personai, kas, ievērojot šajā sakarā piemērojamās normas, bija lūgusi atļaut jaudas palielināšanu sakarā ar uzlabojumiem drošības jomā, kas rodas aizvietojošā kuģa būves rezultātā, ir acīmredzama interese lūgt atcelt lēmumu, ar ko atteikta konkrētā atļauja. Lai gan ir skaidrs, ka šī interese ir vairāk izteikta personām, kurām šī lēmuma dienā jau bija radušies izdevumi saistībā ar kuģa būvi, šāda intereses tomēr eksistē tiem, kas būvi vēl nav uzsākuši.

33 Komisijas lēmuma, ar ko atteikts piešķirt pieprasīto atļauju, atcelšana faktiski ietekmē visas personas, kuru pieteikumi tika noraidīti, tādējādi, ka, no jauna pārbaudot šos pieteikumus — kas ir Komisijas pienākums —, atkal kļūst iespējama atļaujas piešķiršana. Kad tas notiek, šī piešķiršana nozīmē, ka visus pasākumus, kas vēl ir veicami, lai īstenotu vai izmantotu pieprasīto ražošanas jaudas palielināšanu, var uzsākt, ievērojot eventuāli piemērojamos noteikumus un termiņus.

34 Tādējādi Pirmās instances tiesa pieļāva tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 62. punktā nospriežot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējiem nebija intereses prasības celšanā tā iemesla dēļ, ka apstrīdētā lēmuma dienā tie nebija uzsākuši šī lēmuma II pielikumā norādīto kuģu būvēšanu, līdz ar to šajā dienā tie nebija [kuģu] īpašnieki.

35 Līdz ar to ir jākonstatē, ka visiem prasītājiem pirmajā instancē bija interese attiecībā uz apstrīdēto lēmumu.

Par jautājumu, vai prasītāji bija individuāli skarti

36 Vispirms ir jāatgādina, ka no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka personas, kas nav lēmuma adresāti, var apgalvot, ka ir skartas individuāli, tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē šīm personām raksturīgu īpašu pazīmju dēļ vai tādu apstākļu dēļ, kas šīs personas atšķir no visām citām personām, un tādēļ tās individuāli nošķir tieši tāpat kā šāda lēmuma adresātus (1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija, *Recueil*, 197., 223. lpp.; 1985. gada 17. janvāra spriedums lietā 11/82 *Piraiki-Patraiki* u.c./Komisija, *Recueil*, 207. lpp., 11. punkts, un 2007. gada 22. novembra spriedums lietā C-260/05 P *Sniace*/Komisija, Krājums, I-10005. lpp., 53. punkts).

37 Atzīstot četru prasītāju, starp kuriem ir izskatāmo apelācijas sūdzību iesniedzēji, prasības par nepieņemamām, Pirmās instances tiesa uzskatīja arī, ka minētie prasītāji nav individuāli skarti EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē. Pirmās instances tiesa atzina, ka apstrīdētais lēmums tieši skāra visus prasītājus pirmajā instancē un

ka apstāklis, ka visi prasītāji bija lēmuma pielikumos norādīto kuģu īpašnieki, bija pietiekams, lai konstatētu, ka viņi ir individuāli skarti, tomēr tiesa nošķīra apelācijas sūdzības iesniedzējus tikai tā iemesla dēļ vien, ka viņu kuģi bija "fiktīvi".

38 Kā to arī norādījusi ģenerāladvokāte savu secinājumu 31. un 32. punktā, ir iespējamas divas vārda "fiktīvs" nozīmes. Šī vārda parastā nozīme attiecas uz kaut ko, kas nav īsts vai kā pastāvēšana ir izdomāta, un tāpēc tas pastāv tikai iedomās. Piemērojot šo nozīmi šajās lietās, tas nozīmētu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji patiesībā negribēja nomainīt savus oriģinālos kuģus ar kuģiem, kuros bija iebūvēta papildu drošības tonnāža, vai ka tā bija tikai neskaidra ideja vai plāns, kas netika īstenots kādā konkrētā veidā.

39 No pārsūdzētā sprieduma 62. punkta izriet, ka attiecībā uz apelācijas sūdzību iesniedzējiem Pirmās instances tiesa izdarīja secinājumu par viņu kuģu "fiktīvo" raksturu, pamatojoties uz faktu, ka šie kuģi nebija uzbūvēti apstrīdētā lēmuma dienā.

40 Ir taisnība, kā to norāda Komisija, ka jautājums par to, vai konkrētais kuģis bija uzbūvēts vai nē, ir jautājums par faktiem, kuru nevar izskatīt apelācijas tiesvedībā, izņemot, ja izrādās, ka Pirmās instances tiesa šajā kontekstā ir sagrozījusi faktus. Savukārt, jautājums par to, vai fakts, ka plānotais kuģis vēl nav uzbūvēts, nozīmē, ka prasītājs nav individuāli skarts, ir tiesību jautājums, par kuru drīkst iesniegt apelācijas sūdzību.

41 Ievērojot tos pašus iemeslus kā tie, kas norādīti šī sprieduma 25.–32. punktā attiecībā uz interesēm prasības celšanā, ir jākonstatē, ka Pirmās instances tiesa pieļāva tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 62. punktā nospriežot, ka apelācijas sūdzību iesniedzēji nebija individuāli skarti, tādēļ ka apstrīdētā lēmuma dienā tie nebija uzsākuši

šī lēmuma II pielikumā norādīto kuģu būvēšanu, kā rezultātā šajā pašā dienā tie nebija [kuģu] īpašnieki. Faktiski tas vien, ka tie bija iesnieguši individuālus lūgumus par drošības tonnāžas palielināšanu attiecībā uz minētajā II pielikumā norādītajiem kuģiem, ir pietiekami, lai konstatētu, ka tas ir apstāklis, kas atbilstoši šī sprieduma 36. punktā minētajai judikatūrai ļauj tos raksturot attiecībā uz jebkuru citu personu un ļauj tos individuāli izcelt analogi minētā lēmuma adresātiem.

42 No iepriekš minētā izriet, ka pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ daļā, kurā tiek atzītas par nepieņemamām prasības, ko [Pirmās instances tiesā] cēluši izskatāmo apelācijas sūdzību iesniedzēji.

43 Atbilstoši Tiesas Statūtu 61. panta pirmajai daļai, ja apelācija ir pamatota, Tiesa atceļ Pirmās instances tiesas nolēmumu. Tādējādi tā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Pirmās instances tiesā.

44 Tā kā izskatāmajā lietā tiesvedības stadija to atļauj, Tiesai ir pamats taisīt galīgo nolēmumu par apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumiem, ar kuriem lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu.

45 No Pirmās instances tiesā iesniegtajiem procesuālajiem dokumentiem izriet, ka tādēļ, ka tika atzītas par pieņemamām prasības, ko tajā cēluši apelācijas sūdzību iesniedzēji, nekas šīs minētās personas neatšķir no pārējiem 19 prasītājiem, kuru prasības tika atzītas par pieņemamām. Faktiski visām prasībām bija viens un tas pats priekšmets un visi prasītāji, kurus pārstāvēja vieni un tie paši advokāti, izvirzīja vienus un tos pašus pamatus.

46 Attiecībā uz pamatu, ko prasītāji izvirzīja procesā Pirmās instances tiesā, proti, par to, ka Komisija pārkāpa kompetenci, jo apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktā tā esot piemērojusi kritēriju, kas nav paredzēts piemērojamās Kopienu tiesību normās, ir jākonstatē — to pašu iemeslu dēļ, kas izklāstīti pārsūdzētā sprieduma 100.–134. punktā, it īpaši tā 105. un 108.–110. punktā —, ka Lēmuma 97/413 4. panta 2. punktā nav noteikts nekāds ierobežojums attiecībā uz kuģa, kas var pretendēt uz ražošanas jaudas palielināšanu drošības jomā, vecumu un ka šajā normā paredzētais pieauguma jēdziens attiecas nevis uz konkrētu kuģi, bet uz valsts floti. Attiecīgi, lai sasniegtu šajā lēmumā paredzēto mērķi — zivsaimniecības nozares krājumu saglabāšanu Kopienu ūdeņos —, nav nepieciešams, lai jaunie kuģi tiktu izslēgti no minētajā normā paredzētā režīma.

47 Pastāvot šādiem apstākļiem, ir jākonstatē, ka Komisija, apstrīdētajā lēmumā pieņemot kritērijus, kas nav paredzēti šajā gadījumā piemērojamajā tiesiskajā regulējumā, ir pārsniegusi savas pilnvaras. Tādējādi šis pamats ir jāapmierina un, neizvērtējot pārējos apelācijas sūdzību iesniedzēju izvirzītos pamatus, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ daļā, kas attiecas uz apelācijas sūdzību iesniedzēju kuģiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas saskaņā ar šī paša reglamenta 118. pantu piemērojams apelācijas procesā, lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēji ir lūguši piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas tiem radušies gan pirmajā instancē, gan sakarā ar šīm apelācijas sūdzībām, un tā kā spriedums ir tiem labvēlīgs, Komisijai ir jāpiespriež atlīdzināt iepriekš minētos tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2006. gada 13. jūnija spriedumu apvienotajās lietās no T-218/03 līdz T-240/03 *Boyle* u.c./Komisija atcelt, pirmkārt, daļā, kurā kā nepieņemamas noraidītas Flahertija un Mērfija, kā arī sabiedrības *Ocean Trawlers Ltd* prasības, ar kurām lūdz atcelt Komisijas 2003. gada 4. aprīļa Lēmumu 2003/245/EK attiecībā uz Komisijas saņemtajiem lūgumiem par daudzgadu vadības programmas *MAGP IV* mērķu palielināšanu, lai uzlabotu drošību, kuģošanu jūrā, higiēnu, produktu kvalitāti un darba apstākļus uz kuģiem, kuru kopējais garums ir lielāks par 12 metriem, un, otrkārt, daļā, kurā apelācijas sūdzības iesniedzējiem piespriests segt savus tiesāšanās izdevumus pašiem;

2) Lēmumu 2003/245 atcelt daļā attiecībā uz Flahertija un Mērfija, kā arī sabiedrības *Ocean Trawlers Ltd* kuģiem;

3) Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina Flahertija un Mērfija, kā arī sabiedrības *Ocean Trawlers Ltd* tiesāšanās izdevumus, kas radušies gan pirmajā instancē, gan sakarā ar šīm apelācijas sūdzībām.

[Paraksti]